

[Žmogaus kova prieš valdžią - tai atminties kova prieš užmaršumą](#) :: Your Favorite Site

Tikrosios pasaulinės krizės priežastys (tesinys)

Finansai, ekonomika, krizė

Grįžkime prie FRS. Kad nepadengta prekėmis dolerių emisijos dalis neslėgtų prekių rinkos ir neišprovokuotų dolerio nuvertėjimo, kas tikrai gali atsitikti, jei apyvartoje dolerių bus žymiai daugiau negu prekių aktyvų pasaulyje, genialeji FRS savininkų protai sugalvojo puikius savo efektyvumu žymaus dolerių kiekio surišimo, užšaldymo virtualioje prekeje būdus. Pirmiausia tam buvo panaudota fondų rinka. Iš paprastos, normalios, ji buvo paversta į žymia dalimi virtualią. Tikrai, įmonių akcijos kainuoja pinigus. Bet pagrindinė, beveik vienintelė investicinė akcijų vertė normalioje rinkoje nustatoma įmonės pelningumu, t.y. galimybe gauti pajamas įmonės pelno dalies pavidalu, paskirstomu tarp akcininkų. Akcijų vertė tuo didesnė, kuo didesnis kasmetinis pelnas nuo įdėto kapitalo. Taip yra normalioje fondų rinkoje. Virtualioje fondų rinkoje reikalai klostysis kitaip. Jums paaiškina, kad pelnas čia turi tik trečiarūšę reikšmę. Tie 2, 3, 4 ar 5 procentai pelno, kurių uždirba korporacijos ir kurio 10, 20 ar 50 procentų paskirsto akcininkams, didelės reikšmės neturi. Svarbiausia- kapitalizavimo augimas, ir atitinkamai, akcijų vertės augimas. Svarbiausia, kad augtų Jūsų akcijų paketo vertė. Čia slypi pagrindinės investuotojo pajamos. Iš tikrųjų, čia pagrindinis kabliukas žioplams. Ir nereikia nervintis, kad tais žioplais buvo paversti labai protingi ir stiprūs žmonės. Mus gali apgauti tiek, kiek mes patys norėsime apsigauti. Visų mūsų gailesčiui, tai universali taisyklė, veikia be išimčių ir plinta net tarp pačių protingiausių žmonių. Virtualioje fondų rinkoje vyksta štai kas: Štai verslininkas užsidirbo vieną ar kelis milijonus dolerių. Jis ima galvoti, kur tuos milijonus investuoti: pavyzdžiui, pastatyti naują gamyklą. Tam reikia sugalvoti kokybišką produkciją, kuri turės paklausą, rasti žemės statyboms, pastatyti pačią gamyklą, samdyti personalą, jį apmokyti, nupirkti žaliavų, pagaminti produkciją, ją išreklamuoti, parduoti ir t.t. Tai didelės asmeninio darbo, laiko, nervų sąnaudos, o rezultatas- tik keli procentai nuo įdėtų pinigų. Be to, darbą ir jėgas reikia įdėti pastoviai, kiekvieną dieną, kiekvieną mėnesį, kasmet. Bet štai čia atsiranda alternatyva- „saldžioji“ fondų rinka. Nieko daryti nereikia. Reikia tik užmokėti pinigus ir nupirkti akcijų paketo vertę kasmet augus, o tiksliau, tau „pripieš“ kasmet 10-15 procentų prie pirminės kainos. Jokio ypatingo „galvos“ skausmo, jokių ypatingų išlaidų, jėgų, energijos ir proto. Viskas paprasta ir aišku, kaip nemokamas sūris visiems žinomame techniniame įrenginyje. Na kaip gi čia neapsigausi ir nepradėsi tikėti visokiais ekonominiais „guru“, aiškinančiais, kad pagrindas- ne įmonės pelningumas, o jos kurso vertės augimas. Tikrai, tiems, kas fondų rinką pavertė virtualia, tai iš tiesų svarbiausia. Juk fondų rinka, pagrįsta akcijų įvertinimu, remdamasi tikroju įmonės pelningumu, gali dolerį „utilizuoti“, „surišti“ dolerį dešimt kartų mažesnėmis apimtimis nei rinka, pagrįsta akcijų kurso vertės augimu. Virtualiosios fondų rinkos organizatoriai tai iš tiesų svarbu, nes kalba eina apie dešimtis trilijonų dolerių. Beje, opcionai, fjučersai ir kitokios fondų nesąmonės- iš to paties spektaklio, kurio pavadinimas- „virtualioji fondų rinka“. Todėl, palengvinant sau gyvenimą, buvo netgi nekvailiems verslininkams naudinga apgaudinėti save ir tikėti fondų rinka. Iš tikrųjų, realiai sunkiu darbu uždirbti pinigai tokioje rinkoje pavirsdavo į virtualius. Tiems gi, kurie sugalvojo šitą fondų rinkos galvos tikį, be dolerių „išviliojimo“ užduoties, rinka sprendė ir kitas fantastiškai naudingas užduotis, sudarė milžiniškas uždarbio galimybes. Todėl, jeigu tu kontroliuoji pagrindinius šitos rinkos momentus, turi nemažas lėšas (jeigu jūs spausdinate dolerius, tai su pinigais sunkumų tikrai neturite- visada galima sau duoti bet kokio dydžio kreditą neribotam laikui), pats organizuoji naujienas, į kurias rinka sureaguos ir pats nustatai laiką ir šitų naujienų pateikimo būdą, tai tu uždirbi fantastiškus pinigus. Be to, tau šitie pinigai, skirtingai nuo tų žioplų, irgi bandančių lošti biržoje, bus visai ne virtualūs, ir realaus pelno tu turėsi ne 10-15 virtualių procentų, o realių 40, 50, 60, ... 100 procentų. Ir taip metai po metų. Svarbiausia- tai, kad tu tiksliai žinai, kada tu tą rinką sugriausi, bet prieš tai iš jos išimsi visus savo pinigus. O kol kas tu metai po metų supirkinėsi tikrai pelningų įmonių kontrolinius paketus, kad, kai viskas žlugus, tavo rankose liktų labai didelė realių aktyvų dalis. Kitiems likusiems fondų rinkos lošėjams ją belieka lyginti su rusiška rulete, tik daug žiauresniu variantu: kada iš šešių revolverio būgno lizdelių kulkomis būna užimti penki. Tai irgi žaidimas, ir jame netgi bus laimėjusių žioplų, bet jų bus labai mažai, nes žaidimo rezultatus iš anksto nulems tu žaidimo pradinės sąlygos. Realiai fondų rinka aprūpinta pinigais tik 1-2 procentais. T.y. tik 1-2 procentus pinigų investuotojai galės išimti be nuostolių, nes šita rinka virtuali, ir nuo jos sukūrimo momento nebuvo numatyta, kad investuotojai galės masiškai iš jos išėiti ir išsinešti nors jau tai, ką jie realiai susimokėjo ateidami. Tai lyg bankas, iš kurio indėlininkai nusprendė atsiimti pinigus. Toks bankas iškart atsiduria ant bankroto ribos. Bet normalus bankas turi turėti aktyvus, kurie viršija jo įsipareigojimus, ir kada bankui nebeužtenka grynųjų pinigų klientams gražinti, tai trūkstantį sumą bankas turi atiduoti realizavęs aktyvus, kad įvykdytų klientams duotus įsipareigojimus. Bet kuriuo atveju bankas klientui gražina nors 80-90 procentų pinigų. O fondų rinkoje nieko panašaus nėra, čia niekas niekam neskolingas, atiduoti nieko nesiruošia ir niekada nieko neatiduos. Fondų rinkos dugnas- reali akcijų vertė, kuri nustatoma realiu įmonės pelningumu. Ši vertė dešimčia kartų mažesnė už virtualios rinkos akcijų vertę. Todėl, kai kalbama, kad JAV skirs 700 mlrd. dolerių fondų rinkai gelbėti, o ekspertai samprotauja, kad tiek turėtų pakakti- mane tai priverčia nusišypsoti. Kad išgelbėtume virtualiąją fondų rinką, reiktų atspausdinti 100 trln. dolerių, tiek, kokia fondų rinkos vertė. Bet jeigu tiek išspausdinsi, tai dolerio vertė kris apie 10 kartų. Todėl gelbėti tokios fondų rinkos, kokia ji buvo paskutiniaisiais dešimtmečiais, niekas nesiruošia. Tai paprasčiausia fiziškai neįmanoma. Ji jau suvaidino savo vaidmenį, atliko jai iškeltas užduotis, ir daugiau neberekalinga savo kūrėjams. Žinoma, šios rinkos kūrėjai žmonės labai protingi, ir iki tam tikro laiko stengsis parodyti, kad kova dėl jos išlikimo tęsiasi, ir rinka kartais, gal būt keletui dienų, atsigaus (tarp kitko, ir šitai gali leisti rinkos kūrėjams uždirbti, nes būtent jie apsprendžia kilimo laiką ir mastus). Taip kad šitame lošime laimėtojų iš šalies būti negali. III dalis. Dabar apie aukštą naftos kainą. Tarp kitko, ar jūs niekada nesusimąstėte, ką jums iš tiesų sako iš televizorių ekranų „protingi“ ekspertai ir ne mažiau „protingi“ analitikai apie akcijų kurso ar naftos kotiruotųjų kritimo ar kilimo priežastis? Pavyzdžiui, kažkas protingu veidu per žinių arba per kokią nors kitą vakarų kanalo laidą jums sako, kad naftos kaina išaugo 10 dolerių už barelį, nes buvo gauta informacija, kad naftos atsargų JAV naftos saugyklose yra 1 mln. barelių mažiau, negu buvo tikėtasi. Kas ir kokiais mastais „tikėjosi“? Ir kodėl šito tikėjimosi lygis turi būti atskaitos tašku paskelbtų atsargų įvertinimui? Į tai niekas net nebando atsakyti, bet tai kitas klausimas iš to paties spektaklio. Iš pradžių apie tą patį 1 mln. barelių. Brent markės naftai tai apie 131 tūkst. tonų. Tai tiek naftos, kiek jos JAV sunaudoja per 1 valandą. 2005 metais JAV per parą sunaudojo apie 21 mln. barelių naftos. Dabar- apie 24 mln. barelių. 1 mln. barelių lygus 1/8760 daliai JAV metinio naftos suvartojimo, arba apie 0,012% metinio vartojimo. Pinigais tas milijonas kainuoja 100 mln. dolerių (esant 100 dolerių už barelį kainai). Be to, šitie 100 mln. dolerių niekur nedingo, jie neparastai, neišnyko. Jų paprasčiausiai nespėjo privežti iki saugyklų. Ir ne faktas, kad jos nespėjo privežti, ir naftos tikrai dar nėra saugyklose. Yra informacijos naujiena rinkai. Šita „šokiruojanti naujiena“ išprovokuoja per metus išgaunamos naftos kainos augimą 228 mlrd. dolerių. Patys galite įvertinti „ekspertų“ protinius sugebėjimus, aiškinančių jums, kodėl naftos kaina išaugo 10 dolerių už barelį. Tai liečia 99% bet kokių iš finansų rinkos ekspertų gaunamų naujienų. O dabar patys primeskite, kas ir kiek uždirbo, paskelbęs šitą naujieną. Dabar apie aukštą naftos kainą. Per paskutiniuosius 8-10 metų vienintelė aukštą naftos kainą priežastis buvo tik tai, kad aukštos kainos šiuo laikotarpiu sprendė tas užduotis, kaip ir fondų rinka- surišti dolerių masę, tik skirtingai nei fondų rinka, realioje prekeje. Nafta- idealus pasirinkimas didelio pinigų kiekio surišimui. Galima suklysti pasirenkant objektą ir didinant prekės kainą, kurią dėl brangumo pirkėjai gali atsisakyti pirkti. Nafta-

praktiškai vienintelė prekė, kurios niekas ir niekada dėl brangumo neatsisakys pirkti. Netgi eilinio piliečio, važinėjančio nuosavu automobiliu, praktiškai neįmanoma vėl įsodinti į tramvajų ar metro. Geriau jis bus pusalkanis, bet už sutaupytus pinigus nusipirks benzino ir toliau naudosis automobiliu. Beje, 69% naftos perdirbama į benzina ar dyzelinį kurą. Nafta surišami ne tik didelių kompanijų, bet ir paprastų piliečių pinigai, nes per paskutiniuosius 10 metų ir paprasti piliečiai turėjo savo rankose daug pinigų, kurie ėmė kelti grėsmę doleriui- pagrindinei FRS savininkų prekei. Be tiesioginio kelių trilijonų dolerių surišimo, aukštos naftos kainos yra ir kitų vartojimo prekių kainos kilimo garantija, nes į visas kainas įeina ir transporto, ir energijos sudedamoji dalis. Toks papildomas kainų augimas kasmet sudarė sąlygas surišti dar kelių trilijonų dolerių. Taigi vienintelė aukštų naftos kainų priežastimi paskutiniais dešimtmečiais buvo tiesioginis JAV suinteresuotumas, tiksliau, tu, kurie spausdino dolerius. Reikėjo keletui metų pratęmti piramidės grūtines pradžią ir gerai pasiruošti pasaulinės ekonomikos „kontroluojamai griūčiai“. O kad galima būtų labai aukštai iškelti kainas ir visam tam reikalui pateikti įtikinamą paaiškinimą, ir buvo organizuotas karas Irake, būk tai kad gauti „pigią naftą“. Amerikiečiai ten atėjo visai ne kontroliuoti jo naftos, o tam, kad Irako nafta dar keletą metų nepakliūtų į rinką. Tokiu būdu regiono nestabilumas pasitarnavo pasaulinių naftos kainų augimui. Keliaujam toliau. 2008 metų pavasarį ir vasarą buvo labai juokinga stebėti pranešimus, kad speciali JAV komisija ieško biržos spekuliantų, kurie kalti dėl per daug aukštų naftos kainų, dėl ko kenčia visa JAV ekonomika. O beje, spekuliantų taip ir nerado. Nereikia smerkti JAV FRS savininkų. Paprasčiausiai, tai labai protingi žmonės, sukūrė sau dideles, tiesiog fantastiškas galimybes (ir finansines, ir politines, ir karines), kad įtakotų mūsų pasaulį. Jie neprivalo rūpintis visa žmonija. Jie po tokiu išpateigimu nepasirašė ir jokių išpateigimų prieš nieką neturi. Jie tik daro savo verslą ir kuria sau mechanizmą, kuris padėtų jų verslui klestėti. Šio straipsnio tikslas ne kažką smerkti, o parodyti pasaulį tokį, koks jis yra, ir padėti išsaugoti pinigus tiems, kas savo sunkiu darbu uždirbo ir sutalpę palyginti nedideles šiandieniniais mastais sumas: nuo 100 tūkstančių iki 1-2 milijonų dolerių. Po pagalve išsaugoti tų pinigų nepavyks. Bet apie tai kiek vėliau. O dabar tęskime. IV dalis. Beje, ar žinote, kaip nustatomos taip vadinamos aukso „biržų“ kainos? Jūs galvojate, kad vyksta prekyba aukso biržoje, o siūlomoms kainoms ir paklausoms kainoms santykis ir yra biržos kaina? Klystate. Aukso kainą nustato labai protingi ir gerbiami žmonės (rašau tai nieko nepašiepdamas, visiškai rimtai, nes žmonės, sukūrė šitą mechanizmą, be abejonų, labai protingi ir įtakingi). Aukso kainą nustato Rotšildų šeimos nariai, kurie susirenka savo Londono rezidencijoje ir biržos paraiškų pagrindu, kurių „kilme“ žino tik jie patys, nusprendžia, kiek turi kainuoti aukso. Beje, mes būtent jiems prieš 6-7 metus mintyse dėkojome, kai jie patyliukais nuleido aukso kainą iki 250 dolerių už trojos unciją. Paskui, lyg mostelėjus burtų lazdele, pasipylė straipsnių gausybė apie tai, kad auksas nebeatlieka brangenybės funkcijos, kad centriniams bankams reikia juo atsikratyti. O to pasekmė- Šveicarijos ir Anglijos Centriniai bankai pardavė investuotojams po pusę savo aukso atsargų, jei neklustu- apie 2500 tonų (pabandykite atspėti, kas jas nupirko). Bet, atrodo, reikalai neapsiribojo tik Anglijos ir Šveicarijos centriniams bankais. Aš tada nelabai galėjau sekti padėti, nes neturėjau interneto, o laikraščiai ir žurnalai apie tai rašė labai mažai. Paskui, per trejus metus, aukso kaina išaugo daugiau negu 1000 dolerių už unciją. Dabar ji svyruoja apie 750-800 dolerių, bet nesijaudinkite, kai reikės, ji greitai išaugs ir iki 2-3 milijonų, ir iki 3-4 milijonų tūkstančių dolerių už unciją. Greičiau nei doleriu, o kokių tai kitų pinigų, kurie pakais dolerį. Kiekvienas gali įsivaizduoti, kaip pasikeistų jo asmeninė gerovė, jei jis turėtų teisę nustatinėti aukso kainas visam pasauliui. Ar gi reikėtų jam užsiiminėti verslu, ir ar tas verslas būtų vertas visų kitų verslų kartu sudėjus? V dalis. Dabar vyksta „kontroluojama griūtis“ Dabar reikia pakalbėti apie tai, kas vyksta pasaulyje, ir kas laukia ateityje. Dabar vyksta „kontroluojama griūtis“. Reikia suprasti, kad virtualios fondų rinkos kūrėjams nieko baisaus nevyksta. Viskas einasi pagal planą. Šis „kontroluojamos griūtis“ etapas irgi turi atnešti didelius pelnus ir sustiprinti FRS savininkų pozicijas visame pasaulyje. Griūtis etapas neišvengiamas, nes niekas neatšaukė fizikos dėsnų, ir bet kuri finansinė piramidė būtinai turi sugriūti. Tik egiptiečių piramidės gali stovėti amžius, o finansinės piramidės būtinai sugriūva. Ji būtų sugriuvusi kiek vėliau, gal pati po kokių 2-3 metų, bet tada procesas jau būtų nebekontroluojamas ir galėtų pakenkti pačių jos kūrėjų interesams. O kontroluojamai griūčiai buvo ruošiamasi daugelį metų. Visas sudėtingumas tame, kad šiame etape bus būtina kuo pigiau supirkti svarbiausias ir pelningiausias įmones, o tam bus būtina griežtai kontroliuoti visas finansines sroves ir turėti galimybę atkirsti tas, kurios kels grėsmę įmonių supirkimui (pavyzdžiui, kurios gali padėti iki krizės pabaigos išgyventi toms įmonėms, kurios domina supirkėjus). Ar buvo toks pasiruošimas? Ar galim pamatyti jo pėdsakus? Buvo. 90-ųjų metų viduryje ir antroje pusėje praktiškai išnyko bankų paslaptis. Oficiali kovos už bankų paslaptį panaikinimą priežastis buvo būtina kova su mokesčių nemokėjimu. Kilus grėsmei, kad Šveicarijos ir kitų šalių bankams, kur buvo deklaruojama bankų paslaptis, bus uždarytos JAV, Kanados ir kitų šalių bankų rinkos, praktiškai visos valstybės atsiskaitė bankų paslapties. Bet tik paprasčiausiai žinoti, kad kažkokie pinigai kažkur keliauja ir iš kažkur parkeliauja nepakanka. Reikia, esant būtinumui, rasti galimybę aktyviai paveikti situaciją. Sekantis žingsnis buvo žengtas 2001 metų rugsėjo 11 dieną. Tais metais sekė įvykiai sprendė visą eilę uždavinių, bet dabar mes išskirsime tik vieną, nes jis mus domina pagal šio straipsnio temą. Kaip šių įvykių rezultatas, buvo priimti kovos su terorizmu finansavimu įstatymai. Bendrai, visai nesunku suprasti, kad teroristai beveik visada finansuojami ne per bankus, o teraktų organizavimui reikalingos tiesiog juokingos sumos- paprastai iki kelių dešimčių tūkstančių dolerių. Iš tikrųjų, pagrindinė šitų įstatymų priėmimo priežastimi buvo bet kokios pinigų sumos blokavimas be teismų nutarčių bet kokiam laikotarpiui (nors ir 20 metų) mechanizmo sukūrimas, jei tik kiltų įtarimas, kad ji skiriama teroristams. Teisminė procedūra šiuo atveju nepatogi- tai ilgai užtrunka, reikia pateikti įrodymus, kad tai tikrai teroristų pinigai, be to, ir sunku kontroliuoti milžinišką teismų masę visame pasaulyje. Taigi taip buvo gautas realus instrumentas, esant būtinybei, paveikti situaciją, artėjant „kontroluojamai griūčiai“. Nurodysiu ir kitus pasiruošimo elementus (Rusijos pavyzdžiu): Tam reikia suprasti štai ką: ar atkreipėte dėmesį į tai, kur Rusija visus šiuos metus laikė 90% už aukštomis kainomis parduotą naftą gautų pinigų? Kur buvo laikomi Rusijos rezervų fondo pinigai? Teisingai- JAV. Tie pinigai atsirado Rusijoje dėl JAV FRS savininkų asmenyje veiksmų, ir, po teisybės, Rusija apskritai neturėjo teisės jais naudotis. Akivaizdu, kad svarbiausia čia buvo ne tai, kad visi žinojo kaip elgtis „teisingai“, o tai, kad Rusijos vadovybė turėjo ir turi tik vieną galimybę- nesiginčydamas daryti tai, ko nori FRS savininkai. Kodėl yra taip- atskira tema. Ar prisimenate, kaip Rusijos karas prieš oligarchus, nemokančius mokesčių, priegąsdino juos taip, kad kai kurie Rusijos oligarchai davė griežtus nurodymus savo finansininkams mokėti visus mokesčius, mokėti net tais atvejais, kai buhalterinė situacija leidžia dvejetainai traktuoti, ar reikia mokėti konkrečiu atveju. Tas viršpelnis, kuris galėjo susidaryti naftos kompanijose dėl aukštų naftos kainų, buvo paimamas akcijų ir kitų mokesčių pavidalu. Kompanijoms palikdavo ne daugiau 20% iplaukų, kad būtų galima toliau išgavinti naftą ir vos vos riebėti. Todėl vykdyti griežčiausią mokesčių mokėjimo kontrolę buvo labai svarbus uždavinys. Būtina buvo juos surinkti kaip galima pilniau. O kur gi keliavo surinkti mokesčiai (išskyrus biudžeto išlaidų finansavimą)? Teisingai- į JAV įvairių rezervų ir kitokių fondų pavidalu. Ten pat įvairiomis formomis keliavo ir milžiniškas kasmetinis biudžeto proficitas. Paskutiniuosius trejus metus Rusijoje irgi vyko žiaurus karas su lėšų gryninimu. Tuo buvo nušaukami du strateginiai zuikiai. Pirmas- niekas nesukaupė per daug didelių grynųjų atsargų, kurie užtikrintų, kad verslas per krizę „nemirs“. O antras- tie 11-12% , kuriuos kainavo išgryninimas, tas milžiniškas sumas uždirbo tie, kurie ir turėjo teisę uždirbti. Iš vienos pusės, galima tvirtinti, kad kova dėl mokesčių- tai būtent tai, ką daro visos civilizotos valstybės, ir tai nėra „kontroluojamos griūtis“ paruošimo elementas. Taip tai taip, bet reikia atkreipti dėmesį, kad Rusijos sąlygomis, kada šio dešimtmečio pradžioje pirmą kartą nuo 1991 metų ėmė pildyti biudžetas, šis karas praktiškai prasidėjo vienu metu su naftos kainų augimo pradžia. Dėmesį reikia atkreipti ir į šio karo formas: išrinktą parodomąją auką (Chodorkovskis), jo ryšį su šio pasaulio galingaisiais ir pagrindinį karo objektą- oligarchų kompanijas. Taip pat verta pažūrėti, kur nukeliavo pinigai, gauti per kovą (JAV fondų rinka, JAV bankų ipotekų popieriai ir t.t.). Visa tai leidžia daryti tokias išvadas, kokias padarėme. VI dalis. Paskui pasaulyje išaušo ilgai laukta diena- prasidėjo krizė! Kaip buvo padaryta skyklė Vakarų ir Rusijos bankų likvidumas, pasakoti nėra prasmės, visi tai ir taip žino. Stebuklingai lazdelei mostelėjus (lazdelė, patys žinote, kieno rankose) nustojo pirkti metalų produkciją, krito naftos kainos, staigiai- kelis kartus nukrito kompanijų kapitalizavimas, bankai pradėjo atšaukinėti kreditus, pasibaigė ipotekų ir praktiškai bet koks kreditavimas. Oligarchai ėmė suprasti, kad jie jau ne

visai oligarchai. Dabar truputėlį apie tai, kaip Rusijoje derinasi patriotinė retorika ir patriotiniai procesai su besąlyginiu Rusijos vadovybės paklusimu „skrydžių valdymo centro“ taisyklių ir nurodymų laikymosi klausimais. Čia jau teks pripažinti, kad , mūsų gailėsčiui, jokio liaudies ir Rusijos vadovybės nuopelno patriotinių paskutiniųjų metų procesų vystimuisi nėra. Man, žinoma, kaip žmogui, malonu, kad visa tai rado savo vietą, bet čia mes matome tik paprasčiausią vieno iš pasiruošimo naujai pokrizinio pasaulio konfigūracijai plano elementų . Vieno iš daugiapolio pasaulio naujo polio sukūrimo planą. Vyksta Rusijos liaudies sutelkimas, o dėl istorinių ir nacionalinių Rusijos liaudies ypatybių šis sutelkimas geriausiai ir efektyviausiai pavyksta patriotiškumo pagrindu. Todėl kad likę variantai Rusijoje nepraėina. Todėl paskutiniaisiais metais labai gerai ir efektingai parodomas Vakarų dvideidžiškumas, jo dvigubi standartai ir t.t. Čia daug kalbėti nereikia, visi ir taip žino, kaip efektingai gyventojams pateikiama reali informacija apie tai, kas iš tiesų moraline prasme yra Vakarai. Kitos liaudies dalies sutelkimas- Rusijos biurokratų ir oligarchų- vyksta pagal kitą scenarijų. Amerika staiga nei iš šio, nei iš to ima daryti kvailas, strategiškai jai žalingas klaidas: suima Amerikos interesams ištikimai dirbančius Rusijos valdininkus ir oligarchus. Kai kuriems iš jų uždraudžiama įvažiuoti į JAV, Prancūziją ir t.t. To pasekmė- labai pasikeičia Rusijos biurokratų pasaulėžiūra. Iki tol jie manė, kad sąžiningas tarnavimas JAV interesams , šalies apvaginėjimas, ekonomikos griovimas bus pagal nuopelnus įvertinti už okeano, kad jiems (biurokratams) JAV- tai tikroji pirmoji tėvynė, kad baigę savo misiją jie išvažiuos į Vakarus ir ramiai naudosis sau privogtomis gėrybėmis. Tuo labiau, kad daugelio šeimos ir taip jau buvo išsiūstos į Ameriką. O čia staiga viskas jų gyvenime apsisverčia. Pasirodo, kad Amerika juos išmeta kaip panaudotus guminius gaminius, skirtus nenorimam nėštumui išvengti. Amerikiečiai paprasčiausiai neturėjo teisės daryti to Rusijos biurokratų atžvilgiu, net jei tie būtų pavogę dalį Fort-Nokse saugomų Amerikos aukso atsargų. Niekas geriau ir efektyviau , negu ši biurokratų karta, Rusijos negriovė. Joks karas negali lygintis su jų veiklos rezultatais. O čia staiga nei iš šio, nei iš to JAV smogė savo penktajai kolonai Rusijoje. Kaip gi tokia fone atrodo Rusijos vadovybės elgesys? Idealiai, žiūrint iš išgąsdintų ir išmuštų iš vėžių biurokratų ir oligarchų pozicijų. Rusija niekam ir nieko neišduoda. Veikia kazokų lozungas: „Nuo Dono nieko neišduodam!“ Iš Ukrainos į Rusiją bėga buvęs užsienio reikalų ministras Belokonis ir buvęs Ukrainos prezidento reikalų patikėtinis Bakojus. Juščenka taškosi seilėmis, reikalaujamas, kad juos išduotų, bet Rusija niekam jų neišduoda, ir net Amerika nieko čia negali padaryti. Tokių pavyzdžių dešimtys. Visa tai ženklų signalai biurokratams. JAV savus išduoda, o Rusija savų neišduoda. Visiems iškart tapo aišku, kad svarbiausia- laikytis žaidimo taisyklių: vogti mažesniais mastais, negu anksčiau, ir kai ką padaryti valstybės labui- ir viskas, tu saugus, tu- savas. Kai valstybė pradeda negailestingai kovoti su oligarchais dėl mokesčių nemokėjimo, bet greta viso to ramiausiai sau paskiria ir valdžią gubernatorių, kurie visada vogė ir tebevogia gavę pareigas- tai ne atsitiktinumas. Tai operacijos biurokratų- oligarchų bendruomenei sutelkti sudėtinė dalis. Biurokratai jaučiasi apsaugoti ir saugūs būtent šioje valstybėje, ir visa jų masė nustoja dirbti kitoms valstybėms. Tas pats ir su oligarchais. Valstybė, savo ruožtu, pradeda globoti ir ginti savo verslininkų interesus pasaulio rinkose, padeda vykdyti Rusijos verslo ekspansiją į Europą, JAV ir kitus regionus. Apie tai galima kalbėti daug, pateikti daug pavyzdžių , kurie patvirtintų, kad Rusiją norima padaryti vienu iš pakankamai stiprių naujos pasaulio konfigūracijos polių, kuris bus sukurtas per artimiausius vieną-du metus. Bet iki to laiko dar įvyks eilė svarbių įvykių, ir tokių, kurie labai rimtai palies mus visus. Dabar, kaip mes jau minėjome, pilnu tempu vyksta procesas, kurį sąlyginai galima pavadinti „kontroliuojamąja griūtimi“. Žlugo fondų rinka, iškilo daugybė problemų su metalurgijos, automobilių, statybų, chemijos ir kitų kompanijų produkcijos realizavimu. Nėra reikalo vardinti visas šias problemas, kurios iškilo- tokiais pranešimais mirga naujienų eilutės. Bet čia galima pastebėti įdomias savybes: fondų rinkos žlugo akimirksniu (per 1-2 dienas) ir iškart tokiomis apimtimis, kad padarytų rimtas, praktiškai mirtinas skyles įmonių ir bankų likvidume. Bankai buvo pirmuosiu taikiniu. Pavyzdžiui, Rusijos bankai, palengvindami sau gyvenimą, nelabai mėgo kredituoti realų gamybos sektorių, jiems buvo daug įdomiau be jokio galvos skausmo lošti fondų rinkoje su laikinai laisvais klientų pinigais. Paskutiniaisiais metais virtualioji Rusijos fondų rinka augo „užtikrintai“ ir greitai. O čia vieną dieną krito trečdaliu. Išvertus į paprastą kalbą- bankai prarado trečdali klientų pinigų, kuriais lošė rinkoje. Akcijas parduoti naujomis, žemesnėmis kainomis, reiškė pripažinti milžiniškus nuostolius ir atimti iš savęs viltį tikėti, kad čia tik atsitiktinis kritimas, ir po savaitės kainos vėl pakils ir viskas susitvarkys. Ir visi ėmė laukti kainų grįžimo. O jos kažkodėl po savaitės nukrito dar trečdaliu. Nuostolių apimtis tapo katastrofiškos (šiai dienai kainos Rusijos virtualiose fondų rinkose nukritę jau beveik 5 kartus). Dėl viso šito bankuose susidarė didelės balansų skylės, bankai nebegali niekam duoti paskolų, nes nebėra pinigų. Vakarų bankai dėl problemų savo šalyje pradeda atšaukinti Rusijos bankams ir kompanijoms išduotus kreditus, o tai dar labiau apsunkena padėti. Staigiai krinta stambiausių Rusijos bankų kapitalizavimas, pagrįstas kainų rodikliais virtualioje fondų rinkoje. Tai buvo dar viena priežastis, dėl kurios Vakarų bankai pradėjo automatiškai reikalauti atšaukti dalį paskolų, o reitingų agentūros pradėjo mažinti šių kompanijų reitingus. Nuo reitingo ir kapitalizavimo sumos priklauso ir paskolų apimtys. Žemėjant šiems rodikliams, seka beveik automatiškas dalies paskolų atšaukimas, ir dingsta galimybė kompanijai dar kur nors gauti naujų paskolų, kad išsilaikyti sunkmečiu. Bendrai, bankams ir stambioms kompanijoms, kurios sėdę ant kreditų adatos, išmušė apokalipsės laikas. Dar reikia pridurti, kad šitame ekonominiame pasaulio makete, kuris buvo sukurtas per paskutinius dešimtmečius, be paskolų dirbti negalėjo nė viena stambi įmonė, nė vienas bankas. Tuo labiau, kad paskolų prieinamumas iš Vakarų buvo tiesiogis sukrečiantis, o procentinės palūkanos tiesiogis saldumėlis verslui. Bet visas saldumas iškart dingsta, kai iš banko ar įmonės imamas reikalauti išankstinio paskolos grąžinimo. Be to, priežastys labai „objektyvios“, aprašytos paskolos sutartyje- „ įmonės kapitalizavimo kritimas 10%“. Kaip žinoma, kapitalizavimas nukrito pas visus. Rusijoje 5 ir daugiau kartų, o Vakaruose 30-50% ir daugiau. Tiesa, ar neprimena jums tai, kas vyksta, 1929 metų krizės pradžios- „Didžiosios depresijos“? Tada irgi paskolų gavimo sąlygose buvo įrašyta, kad kreditorius turi teisę pareikalauti iš paskolos gavėjo, kad tas kreditą grąžintų per parą. Tokie reikalavimai nelauktai ir iškart buvo pateikti, ir skolininkams teko skubiai parduoti akcijas, kas išprovokavo staigų akcijų rinkos žlugimą. Jeigu ši schema puikiai suveikė 30-aisiais metais, tai kodėl jos su kai kuriais pakeitimais nepanaudojus šiandien? Tai ir vyksta. Dabar kyla būtinybė išspręsti uždavinį, kaip puslėčiui supirkti pačias įdomiausias ir pelningiausias įmones. Kaip tai padaryti? Ateiti pas savininką ir pasiūlyti jam kažkokią juokingą sumą pinigų už jo verslą? Greičiausiai jis kuo toliau pasiūs tokį lankytoją, net jei jam ir jo verslui bus labai blogai. Jis stengsis kaip nors pragyventi sunkius laikus, atsimušinės nuo teisminių kreditorių ieškinių, vilkins teismo procesus (realiai juos galima pratęsti iki 2-3 metų). Čia ne tas kelias, kuriuo gali tenkintis „skrydžių valdymo centras“ FRS asmenyje. Nežiūrint į visą jų galią (intelektualiąją ir finansinę), jie neturi pakankamai išteklių, kad galėtų bylinėtis su tūkstančiais žmonių, ginančiais visomis tiesomis ir netiesomis savo verslą. Ir laiko faktorius čia vaidina labai svarbų vaidmenį. Visa operacija turi būti užbaigta per tam tikrą, nelabai ilgą, laiko tarpą, nes pabaigus supirkimus ateis kito, dar svarbesnio etapo eilė. Bet apie jį vos vėliau. VII dalis. Reikia, kad valstybė imtų gelbėti „skežtančius“ oligarchus, jų bankus, jų kompanijas. Tai kaip gi supirkti įmones ar net ištisas verslo šakas, kad ir kainos būtų priimtinos, ir supirkimo terminai būtų trumpi? Labai paprastai: reikia, kad valstybė imtų gelbėti „skežtančius“ oligarchus, jų bankus, jų kompanijas. Valstybė pasiūlys paskolas strategiškai svarbių valstybei kompanijų „gelbėjimui“. Pavyzdžiui, Rusijoje skiriama iki 4,5 milijardų dolerių vienai kompanijai. Oligarchui teks sunkus pasirinkimas: - arba kompanijos bankrotas prasidės jau dabar, kai niekas neduoda paskolų, negalima realizuoti produkcijos, o išlaidos kompanijos išlaikymui (gamyklų, aukštakrosnių ir t.t.) netgi sustabdžius gamybą milžiniškos, ir po 2-3 mėnesių paprasčiausiai visiškai „suvalgys“ kompanija,- arba pasinaudoti valstybės paskola ir pamėginti išsilaikyti, tuo labiau, kad visi „analitikai“ ir „ekspertai“ kalba, kad pavasarį prasidės pagerėjimas, viskas normalizuosis, ir oligarchas, jau ėmęs abejoti, ar jis tikrai oligarchas, vėl taps tikru oligarchu, koku buvo dar 2008 metų liepą. Tiesa, paskolos gavimo sąlygos žiaurokos ir panašios į atsisakymą nuo verslo trečiosios pusės naudai. Bet gi mes tikimės geresnio. Viskas praeis kaip blogas sapnas, ir vėl viskas bus kaip anksčiau: pigūs pinigai (kreditai), auganti virtualioji fondų rinka, pampstantis nuo dolerių pasaulis, produkcijos realizavimo kreivės kilimas. Be to, paskola imama iš brangiosios valstybės su jos draugiškai nusiteikusiais ir gerai pažįstamais parsiduodančiais biurokratais. Jei kas, jie padėtų už „otkatus“ atidėti kreditų atidavimą tokiam laikui, kokiam reikia, kad viskas pasaulyje grįžtų į normas. Va jeigu kreditus siūlytų griežtieji verslininkai, tai čia jau būtų ypač pavojinga. Faktiškai, kredito paėmimas tokiomis sąlygomis reikštų savanorišką atsisakymą nuo verslo duodančiųjų kreditą naudai. Bet kablukas čia tame, kad visi, kam reikia, paims kreditus ir pasirašys po visomis žiauriomis kredito grąžinimo sąlygomis, štai tada su finansais taps iš tiesų blogai. Kai ateis laikas kreditus grąžinti, grąžinti jų realiai nebus kuo. Akcijų kainos dar labiau kris, naftos kainos- irgi kris iki 20 dolerių už barelį, produkcijos realizavimo rinkos bus nulinės. Taip įvyks globalusis nuosavybės perdalinimas, kuris ir yra vienas iš pagrindinių etapo, kuris sąlyginai vadinamas „kontroliuojamąja griūtimi“, tikslų. Žinoma, verslas pirmiausiai pereis į valstybės rankas (biurokratai nelauktai užims griežtą poziciją oligarchų atžvilgiu- kur gi dingsi prieš įsakymą nuo tų, kieno įsakymų negali įvykdyti- mirčiai tolygu), na o paskui verslas iš valstybės pereis tiems, kam reikia. VIII dalis. Dabar apie „stiprų“ dolerį. Doleris bus „stiprus“ iki to laiko, kol oligarchams ir kitoms kompanijoms reikės grąžinti kreditus, nominuotus doleriais. „Stiprų“ dolerį grąžinti daug sudėtingiau, be to jį bus sunkiau supirkti reikiamais kiekiais už „lengvai devalvuotus“ rublius ir „stipriai devalvuotas“ grivnas. Rusijos ir Ukrainos situacija šia prasme tokia pati, kaip ir bet kurios kitos valstybės (pavyzdžiui, rugpjūčio-spalio mėnesiais Meksikos pesas dolerio atžvilgiu nukrito daugiau negu 30%, euras- 25% ir t.t.). Tai milžiniškas, tiesiog žudantis kritimas sąlygomis, kad daugelio įmonių rentabilumas sudaro 10-15% , ir nėra galimybės persikredituoti, kad pralauktum sunkius laikus. Tuo pačiu suteikiama papildoma garantija, kad iš valstybės paimtų kreditų oligarchai nesugebės grąžinti. Be kita ko, doleris bus „stiprus“ iki to laiko, kol šiuo „stiprių“ doleriu nebus atsiskaityta su tais, iš kurių valstybė ne atims verslą, o jį nupirks. Tokių irgi atsiras. Tai liečia tuos,

kurių verslas smulkesnis, bet irgi labai įdomus ir rentabilus. Kai verslininkams pasidarys visai blogai, ir jie atsidurs ant visiško verslo praradimo ribos, tai kai jiems pasiūlys neblogą sumelę, ir dar „stipriaus“ doleriais, jie su džiaugsmu sutiks verslą parduoti. Štai kada bus įgyvendinti šie du etapai, prasidės pats įdomiausias ir tikrai pavojingiausias etapas. Dar kartą noriu atkreipti dėmesį, kad visa tai rašoma paprastiems žmonėms, turintiems visai nedideles santaupas, smulkiems ir vidutiniams verslininkams, sukauptiems nuo 100000 iki 2000000 dolerių sąžiningu, arba ne visai sąžiningu ir, be jokios abejonės, atkakliu darbu. Globalūs dabar vykstantys procesai gali padaryti griauinančią įtaką jų darbo rezultatams. Kad to neatsitiktų, reikia suprasti, kas gi iš tikrųjų vyksta pasaulyje, ir kas įvyks toliau. Žinant realią padėtį, Jums bus lengviau laiku priimti teisingą sprendimą ir išsaugoti savo daugiamečio darbo rezultatus. Vyksta globalus nuosavybės perdalijimas, formuojasi nauja pasaulio konfigūracija su naujais jėgos centrais. Nors pagrindinis persikirstymo tikslas yra stambiausios kompanijos, bankai, įmonės, o ne smulkusis ir vidutinis verslas, bet smūgiai kirs visiems, ir jų reikia saugotis, suspėti nuo jų išsisukti ar nors kiek galima susilpninti. Kaip žiūrėti į šią krizę? Sunku pasakyti vienareikšmiškai. Galvoju, kad nereikėtų piktdžiugiškai džiaugtis, kad daugelis oligarchų visam laikui išnyks iš „Forbes“ sąrašų. Tai normalu, paprasčiausiai stipresni ir protingesni plėšrūnai „suvalgys“ silpnesnius ir ne tokius protingus. Beje, apie proto jėgą byloja vienas netiesioginis pavyzdys. „Forbes“ sąrašė daug milijardierių iš Rusijos: - Deripaska- 28 milijardai dolerių, -Mardaševs- 24 milijardai dolerių, -Abramovičius- 24 milijardai dolerių ir t.t. Bet pasauliniame „Forbes“ sąrašė nėra tokių bankininkų kaip Rokfeleris ir Rotšildas, pirmasis turi apie 800 milijonų dolerių, o antrasis apie 750 milijonų dolerių. Net iki milijardo netraukia. Nors, mano sumetimais, kiekvienas iš jų realiai „sveria“ po 9-10 trilijonų dolerių. Taip gerai save pateikti – geriausias jų intelekto rodiklis. Jie lyg netraukia iki milijardierių. Štai ir palyginkite Rotšildo ir Rokfelerio intelektus iš vienos pusės su Rusijos oligarchų iš kitos. Čia apie tai, kad Rusų oligarchų intelektas daug aukštesnis už daugelio žmonių. Bet, pasirodo, yra žmonių, kurie daug kartų protingesni už juos, kas matoma pagal pasaulyje vykstančią pasaulinę krizę. Teškim pasakojimą apie tai, kas bus, kai baigsis nuosavybės perdalijimas. Toliau bus neišvengiamybė- seks dolerio defoltas. Tai neišvengiama bet kuriuo įvykių vystymosi variantu, nes FRS dolerio perprodukcija yra labai protinga, gigantiška apimtimis ir užmojais, bet vis dėlto tik piramidė. Ši piramidė jau atitarnavo savo, atnešė savo kūrėjams ir statybos organizatoriams pasakiškus pelnus, ir, iš vienos pusės, jos išsaugoti neįmanoma, iš kitos- nėra prasmės. Reikia pereiti prie naujos pinigų uždirbimo schemas, prie naujų Bretonės- Vudo susitarimų. Perėjimas prie naujos pasaulinės sistemos, neatsisakius pasaulinės valiutos- dolerio- neįmanomas. IX dalis. Defolto vykdymas per „didelį kraują“ Pasaulyje nėra tiek prekių ir realių aktyvų, kiek prispaudinta dolerių. Nėra nė vieno įvykių eigos varianto, kurį įgyvendinus Amerika sugebėtų atsisakyti dolerio defolto. Todėl defoltas ir dolerio atsisakymas įvyks artimiausiais mėnesiais, kad ir ką bekalbėtų visokie „ekspertai“, „analitikai“ ir t.t. Klausimas tik tame, kaip tai įvyks, nes tai labai rimtas įvykis, ir labai visiems pavojingas, tame tarpe ir dolerių piramidės organizatoriams. Juk daugelis, viską praradę, ims galvoti, o kas gi įvyko, kur dingo santaupos, kas dėl to kaltas? Pats stipriausias ėjimas šitai problemai išspręsti, pasirenkant saugiausią sau variantą, - tai defolto vykdymas per „didelį kraują“. Galvoju, kad bus organizuotas grandiozinis pasaulinio masto „ypatingas įvykis“ (ČP), per kurį bus šimtai tūkstančių žuvusiųjų. Smūgis atiteks JAV arba Izraeliui. Mažiau tikėtinas smūgis Vakarų Europai. Gal būt, tik priedo prie JAV ir Izraelio smūgio, bet ne atskirai. Smūgiu Vakarų Europai sunkiau naikinti dolerį. Smūgis bus smogtas, greičiausiai, panaudojant branduolinį ginklą, arba „purvinas“ bombas, nes reikalingi šimtai tūkstančių žuvusiųjų ir radiacinis didelių teritorijų užterštumas (analogas- 2001 metų rugsėjo 11, su trimis tūkstančiais žuvusiųjų netinka, per daug maži mastai defoltui). Man atrodo, kad Rusija arba Ukraina smūgių taikiniams irgi netinka, nes jeigu net ir visa Rusija ir Ukraina ir dar kas nors priedo bus visiškai sunaikintos, su visais jų gyventojais, tai dolerio griūtis tas neiššauks. Amerikiečiai ir Europiečiai, išgirdę tokią naujieną (Rusijos ar Ukrainos sunaikinimas) krūptelės, sakys,- „koks siaubas“ ir ...ramiausiai nueis toliau sau gerti alaus. Kas ir kaip smogs smūgi? Galvoju, kad tam bus panaudotas Pakistano, kaip vienintelės musulmoniškos šalies, turinčios branduolinį ginklą, branduolinis ginklas. Būtent todėl buvo 2008 metų rugsėjo mėnesį nušalintas nuo pareigų stiprus prezidentas Mušarafas (beje, jį nušalino su aktyvia JAV pagalba), dar prieš tai buvo nužudyta Benazir Bhuto (ji irgi buvo stipri vadovė, ir branduolinis ginklas negalėjo išslysti iš jos kontrolės). Į valdžią buvo atvesdintas Zardari- velionės B. Bhuto vyras. Tai pats tas kadras. Prieš metus rimtai gydėsi pas psichiatrus. Spalvinga asmenybė, kai Bhuto buvo Pakistano ministrė pirmininkė, jis sugebėjo du kartus įsivelti į tokius korupcijos skandalus, kad netgi jo žmona ministrė pirmininkė negalėjo jo išsukti, o vieną kartą jis net atšėdėjo kalėjime. Idealus šalies vadovas tam, kad branduolinis ginklas galėtų pakliūti teroristams, kad iraniečiai jį galėtų būk tai slapta „nusipirkti“ arba „pavogti“ ir panaudoti smūgiams į JAV ar Izraelį smogti. Primenu, kad Pakistano vadovu Zardari JAV padarė vos seniau negu prieš du mėnesius. O dabar JAV daro viską, kad sužadintų Pakistane rimčiausias antiamerikietiškas nuotaikas. Ką reiškia kassavaitiniai JAV karinių oro pajėgų smūgiai į Pakistano kaimus Afganistano pasienyje, tai aiškinant talibų persekiojimu. Kiekvieną kartą žūsta 20-40 žmonių, daugiausiai moterų ir vaikų. Paimkim kad ir neseniai atrastą 2008 metų liepos mėnesio slaptą Bušo nurodymą apie tai, kad JAV ginkluotosioms pajėgoms leidžiama kirsti Pakistano sieną ir smogti smūgius Pakistano teritorijoje, kovojant su talibų teroristais, neklausiant Pakistano valdžios pritarimo. Visa tai tyčia nuteikia visus Pakistane prieš JAV ir, žinoma, pirmoje eilėje, Pakistano ginkluotąsias pajėgas, kurios ir turi branduolinį ginklą. Žinoma, po smūgių į JAV (arba Izraelį) prasidės ištisas karas, su dar papildomais milijonais aukų. Reikės gi nubausti Amerikos užpuolikus. Kas užpuls konkrečiai- ar Iranas, kažkokių būdu gavęs Pakistano branduolinį ginklą, ar pats Pakistanas, ar abi valstybės iškart, ar pavogęs bombą Bin Ladenas- ne tiek ir svarbu. Svarbu, kad vyks tokie įvykiai, po kurių bus visai nebesvarbus klausimas, ar buvo galima „išsaugoti“ dolerį. Mums atsakys, kad žinoma buvo galima, jei ne tie „prakeiktieji teroristai“ arba „prakeiktosios valstybės- atstumtosios“ ir t.t. Sakys- jūs gi matote- mes darėme viską: skyrėme 700 mlrd. JAV dolerių fondų rinkai palaikyti, ir rinkta netgi „reagavo“ į mūsų veiksmus (jau mėnuo kaip Dou-Džonso indeksas svyruoja tai ten, tai šen nuo 8100 iki 9600 punktų). Mes patikrinome 20 valstybių ir nusprendėme reformuoti PVF ir Pasaulinį Banką, labiau kontroliuoti pagrindinius krizės kaltininkus- per daug „gobšius“ bankininkus, ir dar daug ką padarėme, kad nutinkuotume ir iš naujo nudažytume pasaulinės finansų sistemos fasadą (pastato, iš tiesų kurio visai suirė pamatai ir suskilę visos kapitalinės sienos). Juk būtent nutinkavimas ir dažymas- tai du pagrindiniai tokių problemų sprendimo būdai . Čia reikia suprasti viena- žmonija turi reikalą su genialia, neįtikėtina stipria žmonių grupe, sumodeliavusia tą pasaulio struktūrą, kurioje mes gyvenam. Bet tam, kad suprastume vienus ar kitus jų veiksmus, reikia aiškiai suvokti, kokios jų profesijos. Tik tai suteiks galimybę suprasti jų veiksmus ir prognozuoti įvykių eigą. Skaityti toliau: ReziūmėPirma dalis